

Erklæring fra Jacques Cheminade om den israelsk-palæstinensiske konflikt

Den 16. oktober 2023 (EIRNS) – Forfatteren er formand for det franske politiske parti Solidarité et Progrès. Han har været officiel præsidentkandidat i Frankrig tre gange, i 1995, 2012 og 2017. Han er lederen af LaRouche-bevægelsen (og Schiller Instituttets samarbejdspartnere) i Frankrig.

– *“Fra den stærke [kom] noget sødt.” (Dommerne 14:14)*

– *Bed om natten, så folk kan sove. (Hadith)*

Paris, 10. oktober 2023.

Situationen i Mellemøsten er en skændsel for alle. En skam, fordi ingen virkelig har kæmpet for at afslutte den israelsk-palæstinensiske konflikt. Vi har tilladt et folk, der lever og føler sig omgivet af fjender, at omringe et andet folk, der lever i et fængsel under åben himmel. Ud af denne ondskab, som har eksisteret så længe, må vi i dag, mod alle odds, sikre, at der kommer et større gode ud af det.

Ethvert menneske kan kun blive chokeret over billederne af de israelske ofre for Operation Al-Aqsa Flood og den behandling, som palæstinenserne har været udsat for af de skiftende israelske regeringer. Ud over ofrenes forfærdelige lidelser er vores udfordring at finde en løsning, der vil sætte en stopper for dette. Det er en udfordring, der vedrører os alle, fordi denne lille del af verden er et vigtigt centrum for civilisation, som ikke kan overlades til barbari.

Det værste er gidseltagningen af alle, af Hamas, men også af de virkelige racistiske angreb på Vestbredden, og drab på civile under særligt grusomme forhold.

Det første, vi kan gøre, er at inspirere disse fjender til at tænke og til at sætte sig i den andens sted, uanset hvor smertefuldt det måtte være. Martin Luther King guider os i denne indsats ved at forklare, hvorfor vi skal elske vores fjender for at forvandle dem til venner og for at forvandle os selv.

Disse refleksioner vil utvivlsomt virke utopiske og virkelighedsfjerne for dem, der søger modsætninger uden at søge fred. På den anden side kræver denne refleksion to ting: at granske sin samvittighed og at forestille sig et større gode ud over betingelserne for den nuværende tragedie.

Denne samvittighedsundersøgelse er en opfordring til palæstinenserne. Vi kan ikke opnå fred ved at proklamere udslettelsen af jøderne og ødelæggelsen af Israel. Målet helliger aldrig midlet, og terrorismens midler ødelægger ikke kun den anden, men også en selv. Fanatisme fører til uhæmmet terrorisme. De områder, der rammes af Hamas, er således dem, hvor mange aktivister fra den sekulære israelske venstrefløj, der går ind for fred uden besættelse, bor. Det er værre end en forbrydelse at ødelægge dem, man en dag skal tale med.

Denne granskning af samvittigheden er ligeledes en opfordring til israelerne. At tillade en del af befolkningen, især bosætterne, at behandle palæstinensere som hunde, i strid med Israels egne love, er en næsten daglig forbrydelse. At gøre Gaza til en udendørs fangelejr fremprovokerer uundgåeligt vold og fortvivlelse blandt indbyggerne. Endnu værre er det, at det er en vederstyggelighed at ville belejre det fuldstændigt. Ved at hævde: "Ingen elektricitet, ingen mad, ingen gas, vi kæmper mod dyr, og vi handler derefter," overtræder den israelske forsvarsminister Yoav Gallant, desværre i kølvandet på mange andre, de grundlæggende principper i jødedommen og menneskerettighederne. Den totale belejring af Gaza-striben (og vi må nu tilføje: intet vand!) er forbudt ifølge international humanitær lov. Ved gentagne gange at erklære, at "Den Palæstinensiske Myndighed er vores byrde, Hamas er vores

mulighed", har finansminister Bezalel Smotrich, ligesom alle israelske embedsmænd før ham, der har støttet Hamas, kynisk leget med ilden for at miskreditere de legitime repræsentanter for den palæstinensiske sag. Vi formoder, at det var disse tvivlsomme spil, der i det mindste delvist førte til, at de israelske myndigheder ikke kunne beskytte en grænse, der ikke desto mindre er fyldt med sensorer, kameraer og vagter.

En offensiv af denne art kan sammenlignes, ikke med 11. september, som mange gentager uden at tænke over det, men med "Tet-offensiven" under Vietnam-krigen, og man må afveje de forfærdelige konsekvenser, den vil få, hvis der ikke findes rimelige kompromiser for at undslippe dilemmaet.

I virkeligheden kender vi den formelle løsning: Stop blodsudgydelserne med en retfærdig og varig fred, med oprettelsen af en palæstinensisk stat. De to folk kunne så, om ikke komme tættere på hinanden, så i det mindste respektere hinanden, om ikke institutionelt, så gennem økonomisk samarbejde i hele Sydvestasien. Men denne løsning kan ikke anvendes i en kontekst, der er begrænset til selve konfliktområdet, fordi begge parter opfatter den anden som en eksistentiel trussel. Eksterne påvirkninger forværrer konflikten mellem to folk, der betragtes som eksemplariske, men reduceres til "kort", der skal spilles i en stedfortræderkrig. Først Storbritannien, så USA og alt for ofte Frankrig har spillet et dobbeltspil for at kontrollere regionens olieressourcer og på det seneste de tekniske færdigheder i Israels avancerede industrier. Det er derfor primært en destruktiv udenlandsk indblanding, der skal ophøre og omdannes til en katalysator for udvikling og gensidig sikkerhed, som skaber betingelserne for en løsning og garanterer, at den opnås for begge parter.

Frankrig alene kan ikke spille denne rolle. Men Kina har netop præsenteret en erklæring om et "globalt samfund med en fælles fremtid", og præsident Putin har under Valdai-diskussionen den 5. oktober fremmet betingelserne for en "retfærdig

multipolaritet: hvordan man sikrer sikkerhed og udvikling for alle i et nyt globalt system”.

Global Times, den halvofficielle kinesiske regeringsavis, påpegede, at “enhver plan med geopolitiske motiver er i sagens natur dømt til at mislykkes, når det gælder om at fremme en gensidig og fredelig udvikling i Mellemøsten. Det er muligheder, der skal gribes, især fordi de russiske og kinesiske interventioner indtil videre har udvist reel moderation.

Men vi må gå længere. Eftersom den israelsk-palæstinensiske konflikt kun er ét element i en global økonomisk krise, vil vi kun kunne løse dette blodige dilemma ved at inkludere det i en international løsning, ligesom det gælder for at afslutte krigen i Ukraine.

Landene i det Globale Syd ønsker ikke at blive trukket ind i krige, hvor de har alt at tabe, og derfor ønsker de at slippe ud af den koloniale og neokoloniale fælde.

Ved at tage et skridt i deres retning kan Frankrig spille en hidtil uset rolle i ånden fra den Alliancefri Bevægelse i Bandung, som er ved at genopstå i dag, og i ånden fra general de Gaulles afspænding, forståelse og samarbejde. En enorm opgave? Naturligvis, men uden en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i hver nations interesse kan sammenbruddet af det nuværende vestlige finanssystem kun føre til et sammenstød mellem blokke og i sidste ende til en verdenskrig, først økonomisk og derefter militær. Operation “Al-Aqsa Flood” ville i så fald kun være den første storm.

Frankrig skal vise politisk vilje til at leve op til sin historiske rolle, og med ryggen mod muren giver det, der sker i Israel og Palæstina, os paradoksalt nok en sådan mulighed.

Det er op til os at genopdage en “borgerånd” for at ændre magtens retning herhjemme, synkront med det, der skal ændres i verden. Ved at gå sammen med andre på vejen til en kollektiv

løsning. For at gøre dette må vi hver især løfte debatten ud over Mellemøsten, som er dens prøvesten.

I dag går mine tanker til min ven Maxim Ghilan (1931-2005), direktør for International Jewish Peace Union, digter og chefredaktør for Israel & Palestine, ven af Nahum Goldmann, Pierre Mendès-France og Abou Nizen.